Aladino

kaj

magia lampo

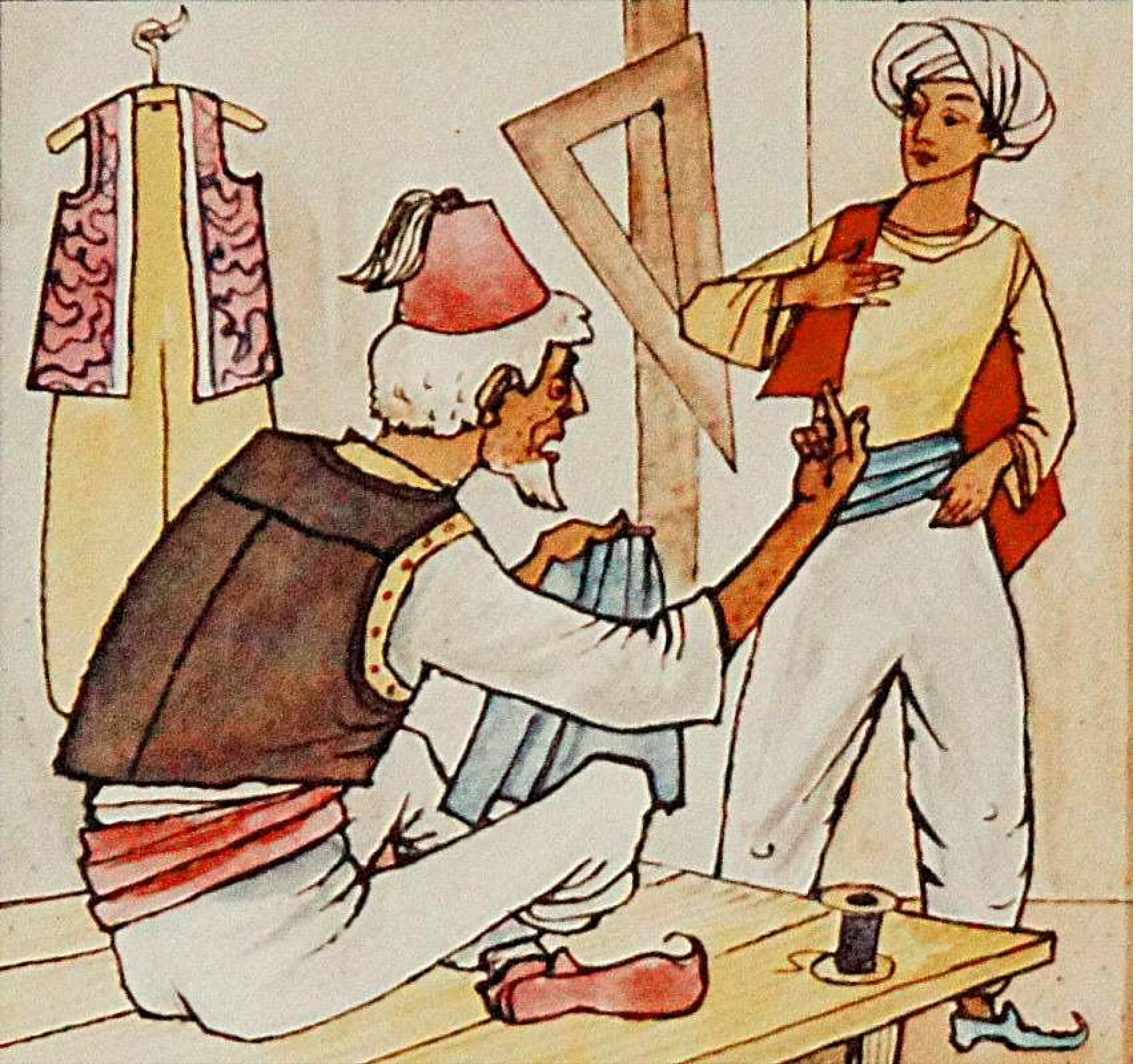

Antaŭ multaj,
multaj jaroj en
urbo de
malproksima Azio
vivis tajloro
kun sia edzino
kaj filo Aladino.

Gepatroj tre
afliktiĝis,
ĉar filo ne emis
plenumi
utilan laboron.

Filo satis aventurojn kaj vagadis tra urbo, kvankam ĵus mortis sia patro.

Alparolis lin fremdulo en urbo: “mi estas via onklo:”, sed fremdulo estis malbona sorĉisto.

Postan tagon
onklo vizitis
Aladinon
en loĝejo.

Gastama patrino
invitis onklon
al manĝo,
kvankam
ŝi rimarkis,
ke tiu onklo
tute ne similis
al patro
de Aladino.

Je frua mateno
sorĉisto iris
kun Aladino
el urbo
kaj ili ripozis
apud bela akvujo.

Maljunulo dividis
sian manĝaĵon
kaj krome
donacis
al Aladino
valoran ringon,
por tiel gajni
konfidon
de knabo.

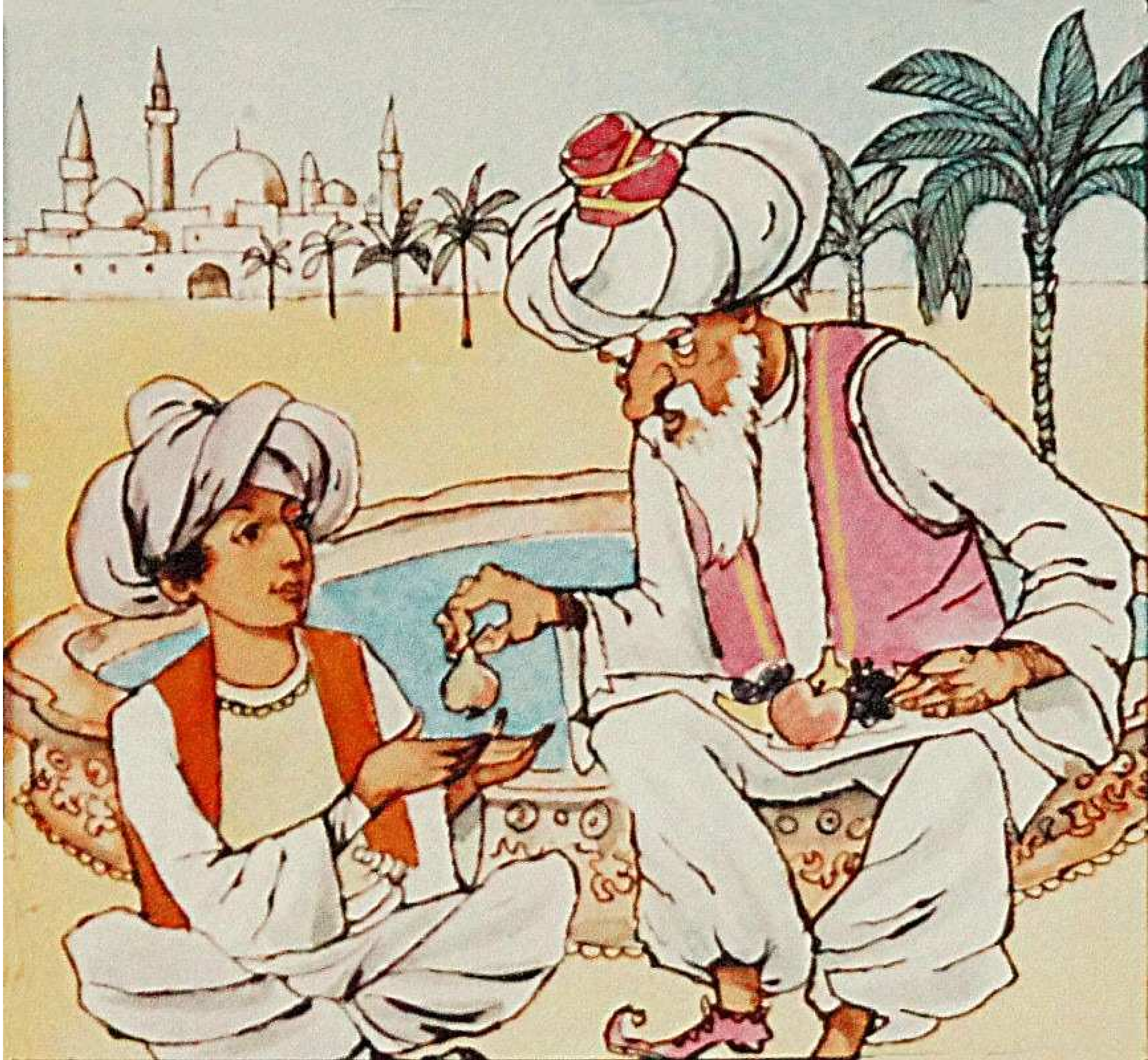

Ĝis vespero
ili migris,
poste
ili emis ripozi.

Sorĉisto
ordonis
“Aladino,
alportu
branĉetojn,
mi bruligos
fajron,
ĝi transdonos
al vi
grandan
forton.”

La sorĉaĵo
efikis:
tutfacile
Aladino
levis grandan
ŝtonoplaton,
malantaŭ de ĝi
videbliĝis
kaverno
al kiu direktiĝis
ŝtuparo.

Maljunulo
diris:
"iru suben
kaj portu al mi
lampon,
kiun
vi tie trovos."

Timeme Aladino paŝis ŝtuparon suben, tie li ekvidis buntan sorĉoregnon.

Sur soklo li trovis deziratan lampon, estingis flamon kaj kaŝis lampon sub vestaĵo.

Scivoleme
li daŭrigis
sian vojon
kaj sekve
troviĝis
en mirakla
ĝardeno kun
mistikaj arboj
je kiuj brilis
strangaj
fruktoj.

Aladino plukis
kelkajn
manplenojn
kaj metis ilin
en siajn poŝojn.

Senpacience
malica maljunulo
atendis,
sed Aladino
ne reaperis,
per sorĉovorto
maljunulo kolere
fermis kavernon.

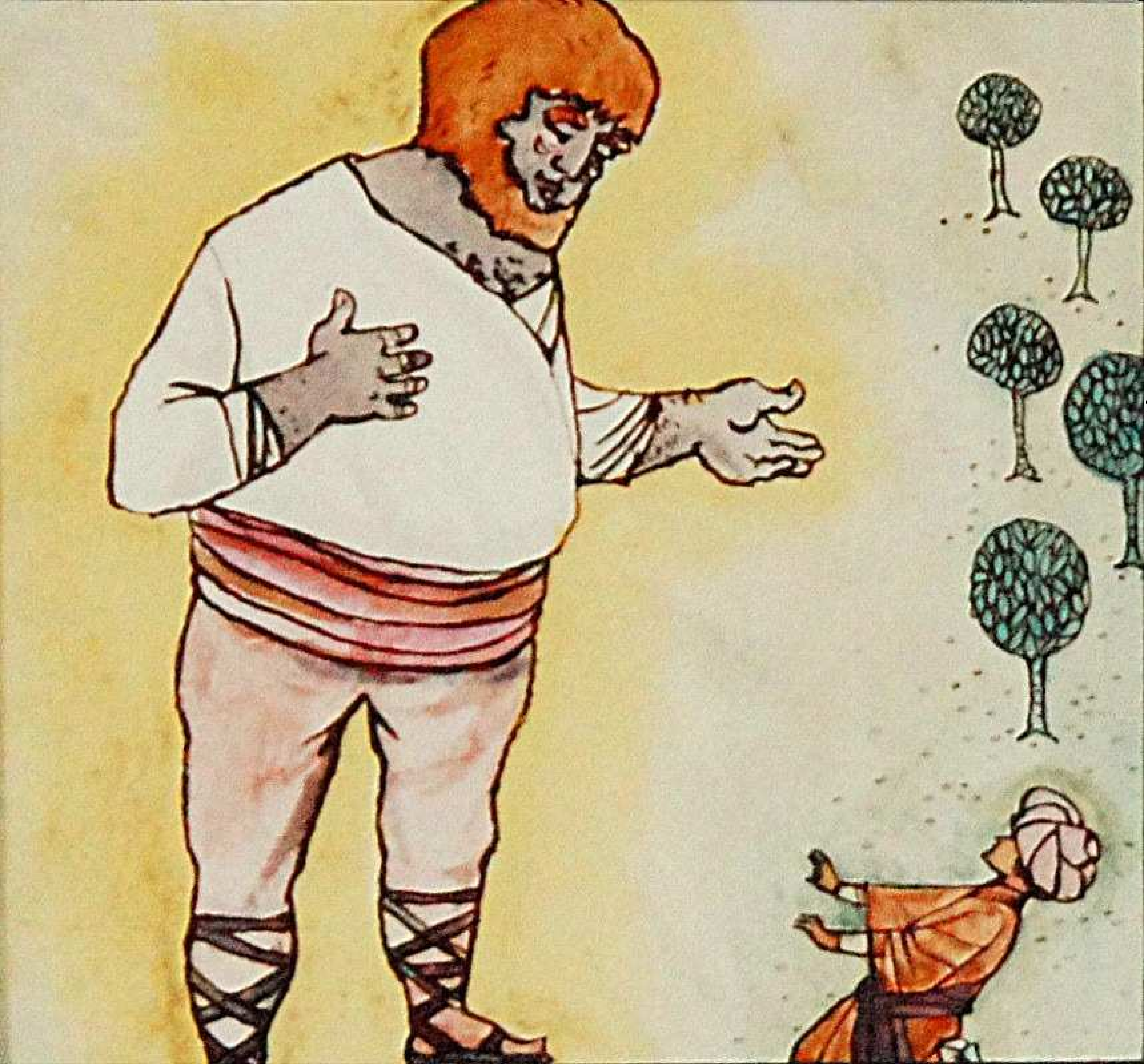

Senespere
komprenis
Aladino,
ke li estas izolita
de
ekstera mondo:
senkoncie li turnis
ringon de onklo
kaj subite aperis
antaŭ li
potenca fantomo
kaj demandis:

“Aladin,
kion vi ordonas?”

„Mia plej
granda deziro
estas,
esti hejme
ĉe mia panjo
kaj
en mia lito.”

Fulmrapide
realiĝis
tiu peto.

Dum promeno
Aladin
senrimarkite
de aliaj spektis
pricinon.

„Kiom bela ŝi
estas…ŝi povus
fariĝi mia
edzino”
li ekĝojis.

“Morgaŭ mi
sendos mian
panjon
kun brilantaj
diamantoj
al sultano
por ke ŝi svatu
ŝin por mi.”

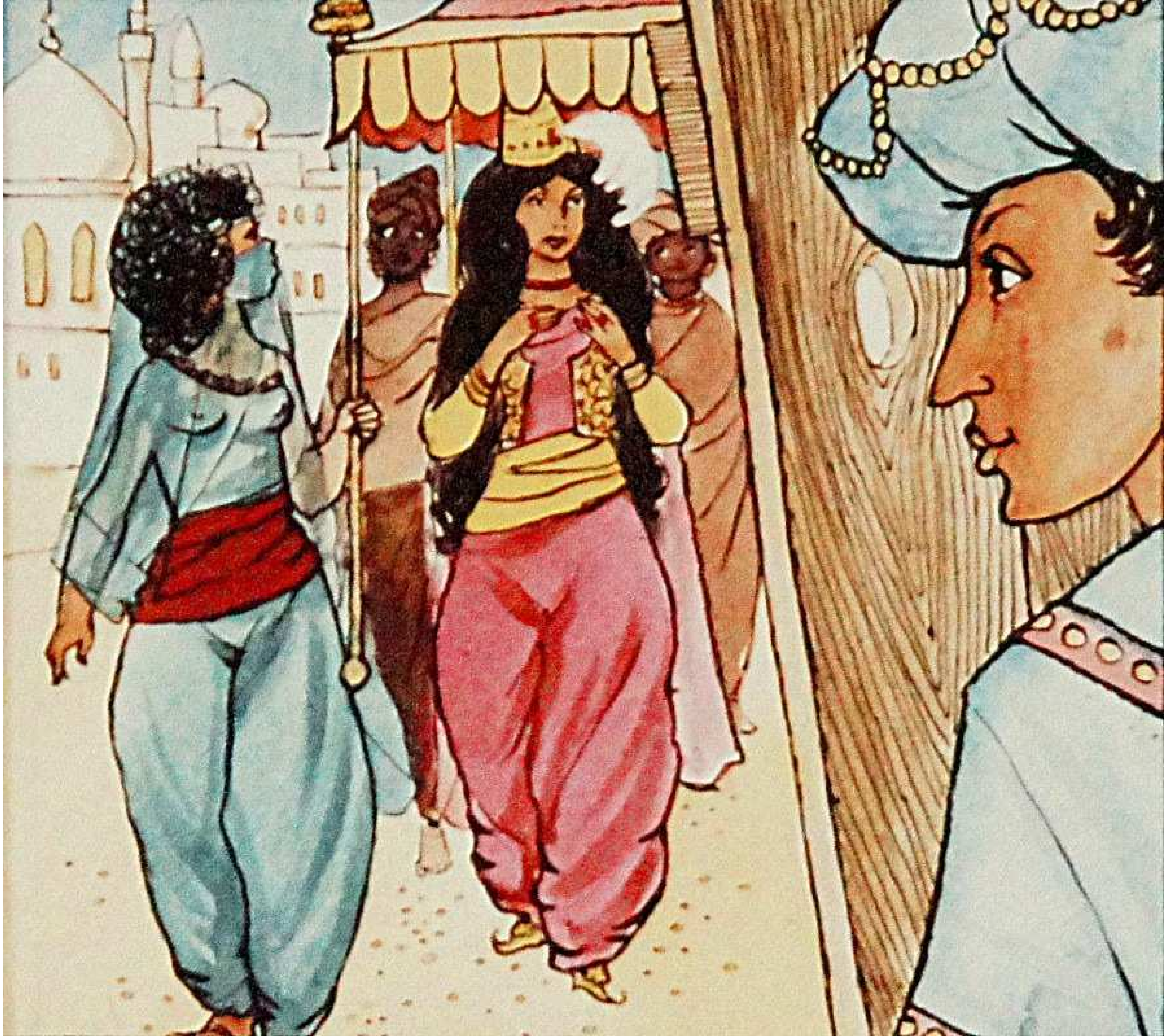

„Grandveziro,
kiu estas
tiu virino?

Verŝajne ŝi tenas
en manoj
valoraĵon.”

Veziro
respondas:
“altestimata
sultana moŝto,
ŝi estas patrino
de Aladino,
li deziras
geedziĝi
kun princino.”

Sultano spektis
tiujn maloftajn
diamantojn.
„tian valoraĵon
mi neniam vidis”,
li admiris,
“kiu riĉigo
de nia trezorejo.”

Tiam li ordonis:
post tri monatoj
okazu nupto!”

Grandveziro,
enviis tiun
grandan feliĉon
de Aladino.

Per truko
grandveziro
sukcesis geedziĝi
sian filon
kun princino,
pri tio ŝi estis
ege malgaja.

Avideco
kaj regantemo
de junedzo
baldaŭ
malplaĉis
kaj al princino
kaj al Sultano.

Oni forpelis
junedzon
sub hontindaj
kondiĉoj.

Aladino per
resto da
diamantoj
konstruigis
palacon.

Kiam li eksciis
pri forpelo
de filo
de grandveziro,
li rajdis
al princino.

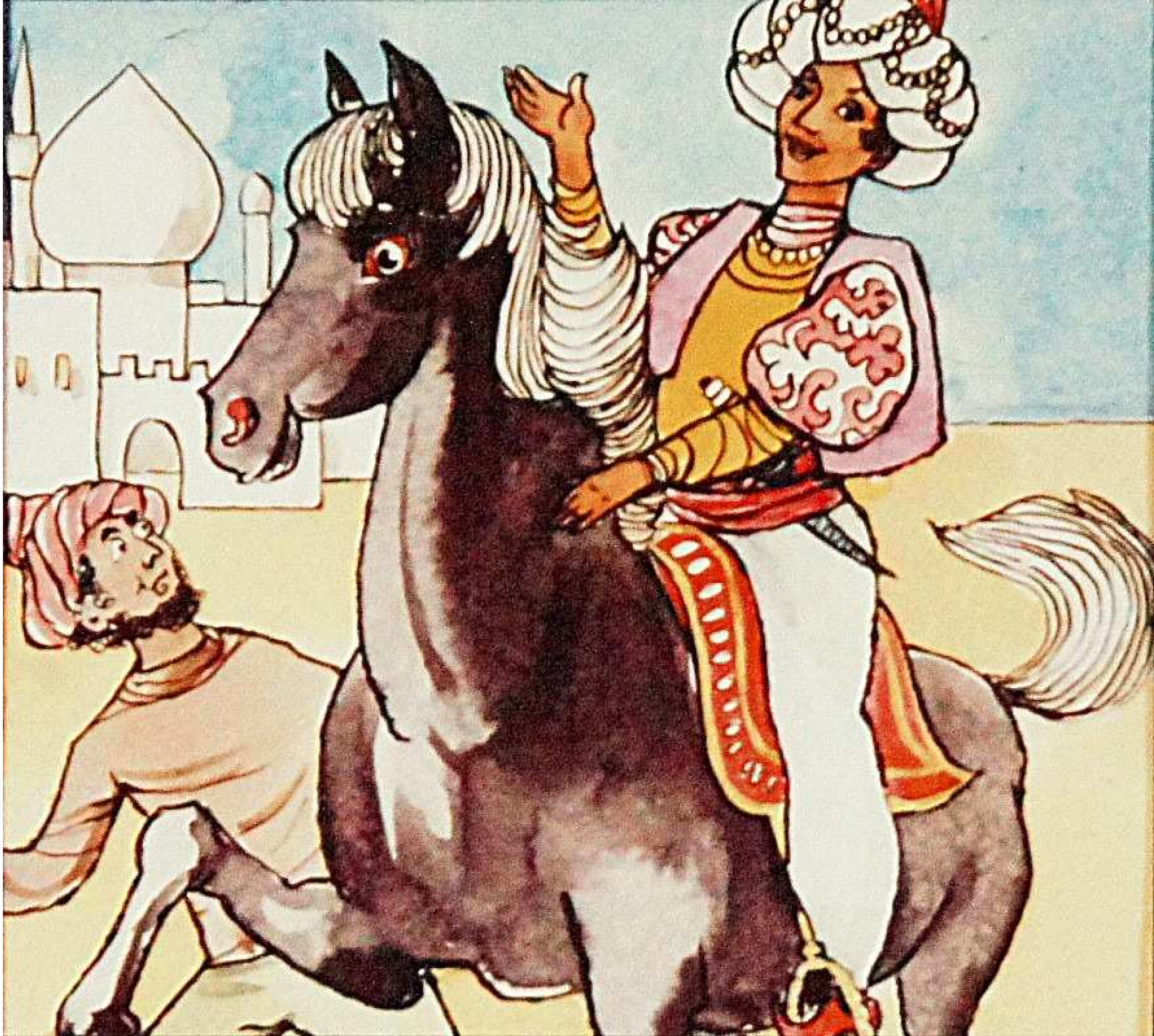

En impona
palaco de Aladin
okazis nupto.

La paro
estis feliĉa
kaj
elkore estimis
kaj
subtenis
sian popolon.

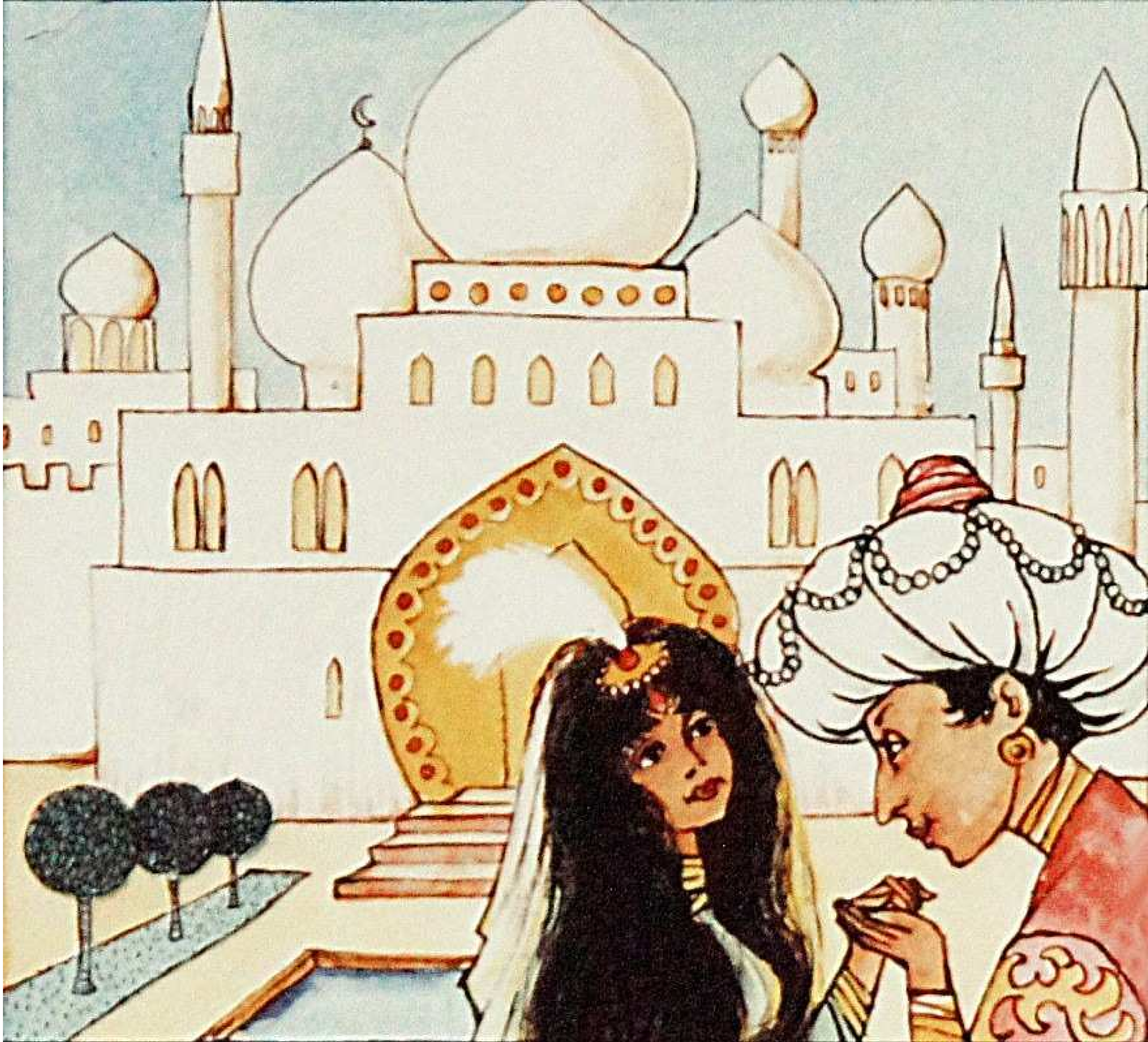

Por denove akiri
posedon pri
magia lampo,
falsa onklo
de Aladino
ŝajnigis ,
ke li estas
komercisto
pri lampoj
kaj kiel tiu iris
tra urbo.

Princino ordonis
serviston ŝanĝi
malnovan lampon
kontraŭ nova.

Ŝi tute ne sciis,
kian valoraĵon
ŝi fordonis.

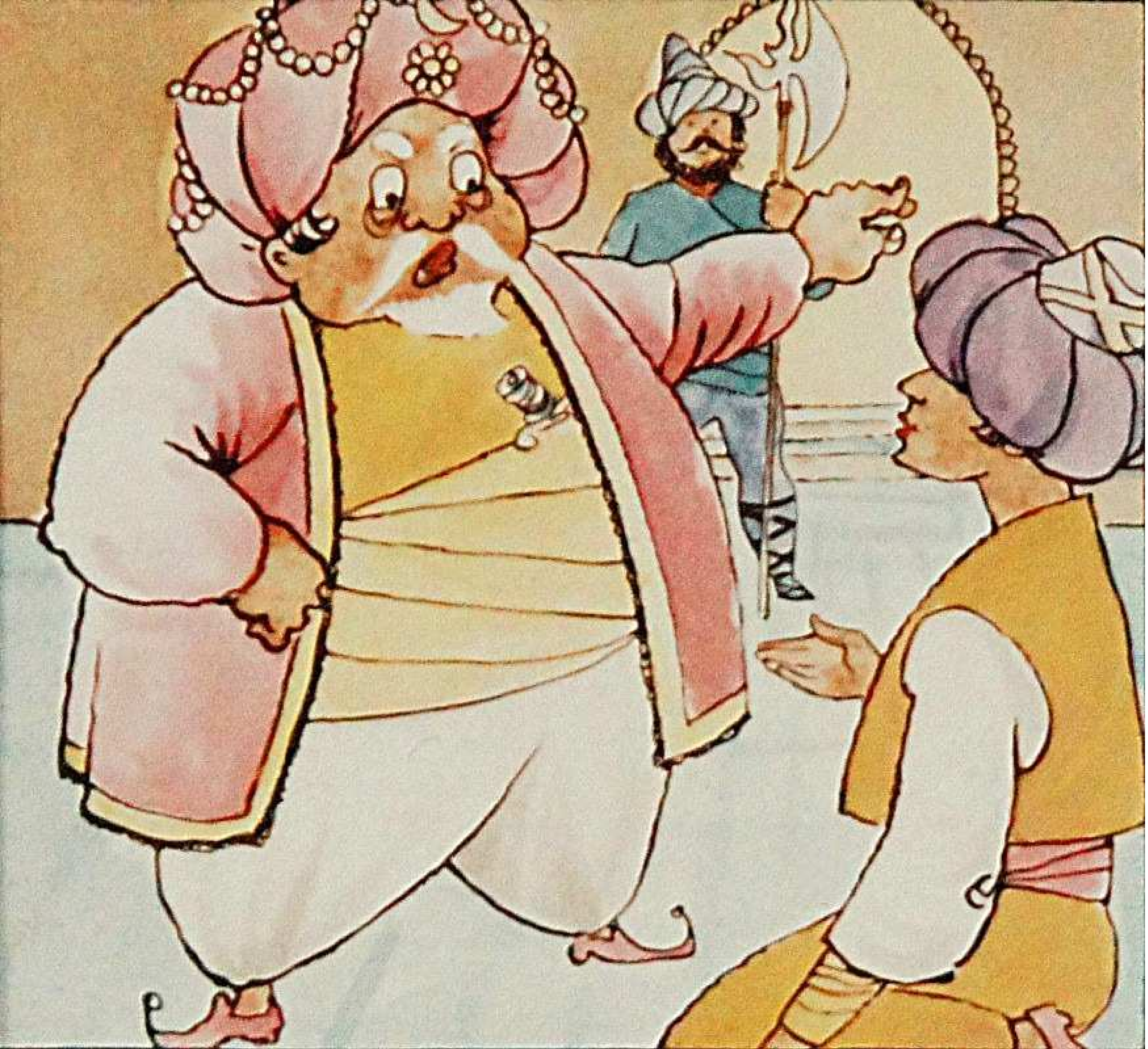

Onklo per forto de magia lampo forigis palacon kun princino.

Sultano ege ĉagreniĝis kaj Aladino tremante promesis revenigi kaj palacon kaj princinon.

Zorgoplene Aladino
erarvagas
tien kaj alien.

Kiam venis nokto
li stumblis
kaj glitis
al deklivo,
lastmomente
li kaptis
rokan pinton
por sin teni.

Samtempe
li turnigis
sian ringon
kaj la bona fantomo
staris antaŭ li.

Aladin deziris,
esti ĉe sia edzino,
la princino.

Kiam
la malicega
pseŭdoonklo
ekvidis
Aladinon,
sorĉisto
terure ŝokiĝis
kaj svenis.

Aladino rehavis
sian princinon,
ŝi promesis,
neniam denove
fordoni
magian
lampon.

Aladino denove
turnis sian ringon
kaj sia potenca
fantomo aperis.

Aladino ordonis
al fantomo,
ke li
metu ŝorĉiston
en prizonon
–
ekde tiam oni
neniam vidis
malbonan onklon.

La magian
lampon ambaŭ
reportis hejmen,
en ilian palacon,
kiu reaperis.

Sultano ĝojis,
feliĉa princino,
feliĉa ŝia edzo
–
ŝia Aladino
kun
magia lampo.

fino